

Arrest

nr. 189 372 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 28 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juli 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 17 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummer 141 819.

Op 29 april 2014 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 mei 2014 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.04.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

D., M. (R.R.:)

nationaliteit: Russische Federatie geboren te Venedo op (...)1982 adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 29.04.2014 zijn geboorteakte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er. De B kaart die bij de aanvraag dd. 29.04.2014 werd toegevoegd is geen identiteitsbewijs van betrokkene aangezien deze tot een ander persoon behoort. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn/haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam + voornaam: D., M. geboortedatum: (...)1982 geboorteplaats: Venedo

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.01.2014, betekend op 20.02.2014.”*

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2014. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer die verklaart te heten

Naam, voornaam: D., M.

geboortedatum: (...)1982 geboorteplaats: Veden

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.01.2014, betekend op 20.02.2014. Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene sedert voorafgaand aan de aanvraag 9ter dd. 29.04.2014 nog een aanvraag 9ter dd. 11.05.2010 en twee afzonderlijke aanvragen 9bis (dd. 26.03.2012 en 09.09.2013) heeft ingediend die allen negatie werden afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

2. Ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing wegens gebrek aan uiteenzetting van een middel.

Luidens (artikel 39/78, eerste lid) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu geeft verzoeker met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing niet op voldoende duidelijke wijze te kennen welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handelingen is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. Het verzoekschrift bevat geen middelen in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod betreft. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is derhalve niet onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien de verwerende partij meent dat verzoekende partij onvoldoende identiteitsbewijzen voorlegt;

Dat verzoekende partij bij de aanvraag niet enkel zijn geboorteakte, maar ook een kopie van zijn paspoort voegde;

Dat de verwerende partij dit paspoort (stuk 2) blijkbaar over het hoofd zag of kwijt geraakte, hetgeen niet erg zorgvuldig is;

Dat men bezwaarlijk afdoende kan motiveren wanneer men niet alle documenten in ogenschouw neemt;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgi/iuris/iurn.pl>);

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat het behoort dat de bestreden beslissing teniet gedaan wordt;

Dat de bestreden beslissing tevens dient te worden vernietigd wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat het eerste middel gegrond is;”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3-2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2, of dat de aanvraag het bewijs voorzien in artikel 9ter, § 2, derde lid niet bevat.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker betwist dat hij zijn identiteit niet zou hebben aangetoond, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag niet enkel zijn geboorteakte heeft voorgelegd maar tevens een kopie van zijn paspoort. Verzoeker verwijst naar stuk 2 in bijlage van zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat er geen kopie van een paspoort voorlag bij de aanvraag van 29 april 2014. Waar verzoeker verwijst naar stuk 2 in bijlage van het verzoekschrift betreft het een kopie van verzoekers paspoort evenwel zonder een bewijs dat dit stuk weldegelijk werd overgemaakt aan de verwerende partij, samen met de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 april 2014. De Raad dient de opmerking van de verwerende partij in de nota dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist, bij te treden.

Schending van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN